ja ütelnu: „Surnu om irmus kaside, anna õige mulle oma
sõrmust, sis om mul jusku julgemb." Proua andan ja
ütelnu: „Seh, ta wõi ka ommuguni sinu kähen olla."
Pois lännu ärä kodu. Ommugu tullu ta sinnä ja ütelnu
ärräle: „Ma magasi ärä su proua man." Ärrä, kos tunnis-
tus?" Pois näidänu sõrmust ja ütelnu: „Siin ta om, esi
käsist jo sedä tunnistuses wõtta." Ärrä lännu proua
manu ja küsinu sõrmust. Proua ütelnu: „Ah ja, anna ta
nüid mulle kätte, esi joo üöse wõtit." Ärrä wastu: „Es
wõta, tuo olli wõõras." Sellepääle kohkun proua peris ärä.
Aga ei ole awiten midägi, ärrä pidänu poisile sada rubla
wällä maśma.
Ärrä ütelnu: „No selle sa teit küll ärä, aga mu katte-
suurt koera sa iks ärä ei saa waraste, na kiskwa su
lahki. Kui sa na ärä warastet, ma massa sulle kohe
sada rubla wällä. Pois lubanu. Ööse, kui koera kuudin
ollu, tullu pois, pandan koti kuudi suu ette ja kröbisten
Koera tahtnuwe wällä joosta, aga joosnuwe kotti sisse
Pois wemmelden neid, et wiel waewalt elu sisse jäänu.
Ommugu tullu pois jälle ärrä manu, kott sällän ja
ütelnu: „Kae siin om su koera." Ärrä mõtelnu: „Üöse
om ta na küll kinne püindän, aga kui ta na prilla
walla lask, na murdwa ta ärä," ja ütelnu: „Lase na
walla." Pois raputen koera kotist wällä, aga na jõud
nuwe ennest wiel waewald lügute. Jällegi pidänu ärrä
sada rubla wällä maśma.

Jutusten: Willem Noormets. Helmest. 68a. wana.
Järgneb.

Helme Küttil, Kogunud ja saatnud

4. Feebr. 1897. Jaan Soo